
 אנכי נזכרתי כי ביום 2 נובמבר יחול זמן פרעונו של השטר הגדול מלונדון. בנידודנו הוא בוננו, נראה להשיע בעד סהר הקמביל ביפו ולביא לידי "פרויבטור" ואולם מיד קבלו "התראה" מצד ההוסע כי אם ישרינו בעניני הקמביל ישתמשו נגדם בכל חמר הדין. גם לעירנו וכלו לכבוד יוסיטוב הרבה מגדנות "בליזמר" הרישים, וכישנת הצדק יחלקו בו אי לאורחים בלתי קרואים, בוננונים גדולים זינגנו להם, בוסטבוס! הקדוש משיח הרבי והנבאי של לבוב ושלום על ישראל...

עזמות

"כיצד כותבים עברית בכנסיה?" בדאר-היום גליון י"א) ומה שנוגע למלה "דמים" הרי ידוע לכל בדיבור כי דמים בעברית פרושים: מאס ארץ, פלוס, כלומר כסף. ירדינו אלה מבקשים לבוא ע"י בעקפיץ מצד דינא דמלכותא לגור עליו נורת נלות וכיוצא בזה, וזה מזכירנו קצת מעשה שהיה לפני עשרות אהדות בשנים בעברי נלדב וטוב שכתב במאמרו ב"הצבי" לכבוד חנוכה את הרברים האלה: "נעשה חיל ונלך קדימה". "ירדי" העירך נפלו על מציאה זו וכדי להפרע ממנו העתיקו את הרברים האלה לעריכת בזה"ל: נאסף "חילים" ונעלה "קדמה", כלומר על ארץ המורה, ומסרדו למלכות. העורך הושם, כידוע, במאמר, ובעמל רב מאד יצא לחפשי.

ואולם כל זה היה במדומני אז — בימי עברול-המיד...

שמתח חורה יש, יש!
 וקונדסים יוצאים ב"רונדו" — הקפה בלשונם — מקיפים בעגול את התיבה ואת אבותיהם גם יחד, וירעשו אמות הכפים לקול תרועתם: שירו שיר, שיר, שיר! נירו ניר, ניר, ניר!
 ואחד הצופים עומד עליהם, מנצח בקול וקורא: קדימה צעוד!... ימינה! שמאלה!...
 לעימוד!...

ירדנו ה"לשהין" האשים, כידוע, את דאהוד אפנדי ילין כי אמר בקונגרס: אל העריך ואל תחת; כי בדמים נקנית ארץ ועוד מליצות נפוחות כאלו, והפלישטין העתיק את דבריו אלה בעתינו. ואולם למען האמת עלי להעמיד את חברנו זה על טעותו:
 ד. ילין לא אמר הלילה: אל העריך ואל תחת אלא, אל תדרם ואל תכעס" ככתוב ב"ד"ח הרשמי של הקונגרס" (עיין המאמר

לעת זקנתו. פעם ישב בבית-התפלה של הים ונמום. פתאום דהל העונב לנגן בקול, נהעורר ככהלה, כסה בירו את ראשו המגילה וצעק בקול כבליל, "סליחות": ויקרא בשם ה'!...
 ושוב הפתעה:
 בהזירתי לביתי, דניע לאזני קול דעש והמולה מבית-המדרש. דמיתי הנע כי אחב"י חולשים איש את פאות רעהו כנלל פסיק כ"אתה הראית" או בעד כבוד של "עוררדלים" ביקפות, כנרון, ואולם לסוף נודע לי כי מלחמה כבדה בין האבות והבנים.
 אלה טיקדים ומשוררים בקול:
 האדרת והאמונה, להי עולמים!
 ואלה כומר מזמרים:
 החוקיה ידי כל אחינו דמחירוננים...
 זקנים מבוכמים-למחצה, קוראים בכל כחם הללוהו בצלצלי שמע! הללוהו בצלצלי תרועה!

הבמה ורמו ל"אורחים" — כשמש של "קפולוא" בשעתו — ש"עזיהפנים" האלה יטריחו את עצמם ללכת עם ה"חצופות" שלהם לסינמה!...
 באותה שעה למדתי כמה גדולים חסידי קרלין, וכל דגדול מחברו יצרו גדול מחברו, ויש חשש כנראה לנשים בד' אמות שלו...
 ואולם ה"מנין הנודד" לא זו ממקוטן, וכלם עומדים צפופים בעזרה בתוך המון הונג, המון חסידים גדולים וקטנים, מזמרים מוחאים כף ומרקדים לפני התורה בהתלהבות ובדבקות בשעת ההקפות. אחד משכני, לבוש "פראק" שחור ועניבה חדשה, לא יכול, כנראה, להבליג על "ארופיותו" והגלוי יצאו להן במחולות, ידיו מחאן מאליהן, פיו מלא שירת-חסידים ומנבעתו הנבוהה נשטפה ברקודו ביס-השער של המזנבות — ומבלי משים עלה או על זכרוני מעשה ביהודי אחד ש"נתהפך", לא עליכם,

כנהוג, בימי הדעים מכית-כנסת לבית-כנסת ומצדק אליו גם נשים ביהוד בשעת ההקפות כליל שמחת תורה...
 ת"ד: מפני שלשה דברים אין נכנסים ל"חורבה" בירושלם, כידוע, ביהוד מפני אימת השומרים החוששים, כנראה, ל"מנין" שלנו מחמת שהוא בבחינת שעטני וכלאים זה בזה, ומבקשים הם פשוט להפריד בין הדבקים. דמישפיה הנו מקבלת שכרה, כידוע, מגדבת המנוח המוכה אורירה ז"ל (מונדשיין בלע"ז) (עיין דאר-היום גליון י"א בפרק ירושלם יוס"יום).
 נישאו איפוא את רגלינו והלכנו דרך שוקים ורחובות אפלים בעיר העתיקה — לבית מדרשם של חסידי קרלין... ומיד בכניסתנו עם כל דפמליא שלנו, רופאים, סופרים מורים ועסקנים קבלנו שפה הליכה כדבעי. אחד החסידים, קצירק מ: ושהודיעני, קסין פתאום אל התיבה, חכה באגרוף על

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

הכל עובר: גם הימים-הטובים וגם הימים-הנוראים. הכיסים מתרוקנים כ"ה מכל העבירות ב"תשליך" וכידוד מ"פונטים ב"סינמה", ובתי-הכנסיות, להבדיל מתרוקיים ה"ל מכתללים כומן האהרון...
 חכמים אומרים כי אסור לגור בבקן שיש בורק בית-חפלה אחר, וג"כ בהודע ל"לגב בשונה הכרובה ב"ה בכמה נוח מודשות; אבל אני, אל הדום יכפר עוני, לא נא משך אותו הפעם לא למנין "המודרני" לא לחפלה כצמור עם הרבי" שלנו, וההפך ל"צמי להספה דוקא למנין "הנודד" צעזעום